

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6^{ον} ΑΡΙΘ. 422
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 1913
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Διεύθυν. Δραχ. 10.— Δράχ. 5.—
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 15.— » Φρ. 8.—

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α΄.

ὁ ἀλησμόνητος Βασιλεὺς μας, ὁ τόσον σκληρῶς δολοφονηθεὶς (μὲ στολὴν γαυρῶν)

Η ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟ ΑΓΓΕΛΜΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Κόσμος συγκεντρωμένος εις δίας τας γωνίας των δρόμων, εις δίας τας πλατείας και έξωθεν όλων των γραφείων των εφημερίδων. Μία αγωνία εβασίλευεν επί ώρας ολοκλήρους. Διαδόσεις διεδόντο αλλήλας διά να διαφυσθούν την αλήθειαν. Ποτέ δεν είδα εις την ζωήν μου τοιοῦτον πένθος και τοιαύτην δύσνην εις τὸν λαόν, ὃ ὁποῖος σύσσωμος ὡς ἓνα ἄτομον, ὡς ἓνας ἄνθρωπος ἐζήτει νὰ ξεσπάσῃ τὴν θλίψιν, ἢ ὅποια τὸν κατείχε, και τὴν ἀγωνίαν ἢ ὅποια τὸν ἐτίεσεν.

Εἰς τέλος ἐξέσπασεν. Ἡ θλίβερά διάδοσις ἦτο ἀληθής. Ἀνὰ τὰ διαφυσώδη ἐπιβεβαίωτο ὁλονέν. «Συγγερά χεῖρ ἐδολοφόνησε τὸν Βασίλέα μας Γεώργιον Α', καθ' ἣν στιγμήν ἐξεληθέν εἰς τὸν συνηθὴ του περίπατον, εἰς ὁδὸν φέρονσαν εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ὁ δολοφόνος ἦτο Ἕλλην καὶ ὀνομάζετο «Ἀλέξανδρος Σχινᾶς».

Καμία σκέψις δὲν ἠδυνήθη νὰ παρηγορήσῃ τὸν δοκιμασμένον αὐτὸν λαόν, ὃ ὁποῖος ὡς ἓνα μεγάλο, ἄκακο παιδί ἐθρήνηε εἰς τὸ Σεπτὸν πρόσωπον τοῦ ἀνάνδρου δολοφονηθέντος βασιλέως του τὸν πατέρα του και τὸν προστά-

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος
μόλις ἦλθεν εἰς Ἑλλάδα

την του. «Γιατί νὰ τὸν σκοτώσῃ; Τί τοῦ ἐφταιξε; Γιατί νὰ διαλέξῃ τέτοια στιγμήν ποῦ κάθε Ἕλλην δὲν εἶχε παρὰ θαυμασμόν και λατρείαν διὰ τὸν Βασίλέα;» ἦσαν αἱ φράσεις, αἱ ὁποῖαι ἀνέχογον εἰς τὰ χεῖλη ὅλων μ' ἐπιμονήν, με λύπην, με ἀπορίαν και με ἀγωνίαν, χωρίς φεῦ! νὰ δίδεται οὐδεμία ἀπάντησις και οὐδεμία ἱκανοποίησις.

Ἀμέσως ὅλα τὰ δημόσια θεάματα ἐκλείσθησαν. Αἱ ὀλίγα ὀρχήστρα τῶν καφετειῶν ἐπαύσαν. Αἱ σημεῖα ἀνηρτήθησαν μεσίτοι. Γνωστοὶ και ἀγνωστοὶ ἐσταματοῦσαν ἀλλήλους εἰς τοὺς δρόμους και εἰς τὰ καφενεῖα διὰ νὰ ὑποβάλλουν τὰς ἰδίας ἐρωτήσεις καὶ διὰ νὰ μὴ λάβουν οὐδεμίαν ἀπάντησιν. Ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ, γκροσνία καφενείων, ἀξιώματιοι, πλούσιοι, ἐργάται, ὅλοι διὰ πρῶτην φορὰν ἐκοιμήθησαν εἰς μίαν τεραστίαν πένθημον ἀνθρωπίνην μάζαν, ἣ ὁποία ἐβάδιζε χωρίς νὰ γνωρίζῃ ποῦ, καὶ ἐζητοῦσε μίαν ἱκανοποιητικὴν πληροφορίαν, μίαν εἰδήσιν διαφύσσουσαν τὰς πρῶτας καὶ ἐκυκλοφοροῦσαν.

Ἀλλὰ ἡ εἰδήσις αὐτὴ εἰς μάτην ἀνεμνέτο ἐπὶ ὅρας ολοκλήρους, ἐνῷ αἱ πρῶται ἐπανελαμβάνοντο ἀδυσώπητοι και πένθημοι.

«Ὁ Βασιλεὺς ἐδολοφονήθη».

— Θρήνησον, ὦ λαὸ τὸν λατρευτὸν σου ἡγεμόνα, ὃ ὁποῖος ἐπὶ ἡμῶν αἰῶνος ἐβασίλευσεν

ἐπὶ σοῦ, ἔχων ὡς μόνον σύμβολόν Του τὴν ἀγάπην σου και τὴν λατρείαν σου πρὸς Αὐτόν.

Κανείς δὲν ἀνέμενε τέτοιο τέλος εἰς τὸν εὐτυχέστερον τῶν ἡγεμόνων τοῦ κόσμου. Καὶ πράγματι ἦτο εὐτυχισμένος. Ἐβασίλευσεν ἐπὶ πενήντα χρόνια εἰρηνικά και γαλήνια. Ποτέ δὲν ἐδυσχερῆσθησαν οὐτε ἓναν ἄνθρωπον. Καὶ ποτέ κανεὶς δὲν τὸν δυσχερῆσθη. Αἱ στιγμαὶ τῶν ὀλίγων περαστικῶν νεφῶν τὰ ὅποια ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν αἶθρα ὁρίζοντα τῆς βασιλείας του, ἦσαν σχεδὸν ἀόψιμα, διότι και εἰς μίαν ἀκόμη ἐκλογίαν ὀλίγων ἀλληλολατρευμένων μελῶν, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ φανῶν ἐνίοτε μερικὰ σύννεφα σκοτεινὰ διὰ νὰ περάσουν και νὰ διαλυθῶν ὑστερὰ ἀπὸ ὀλίγας στιγμάς.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἐλάτρευσε τὴν Ἑλλάδα του και ἐλατρεῖσθαι ἀπὸ ὅλων τοὺς Ἕλληνας. Ἡτύχει διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς καὶ συνέπαυεν εὐλαχῶς εἰς κάθε τῆς ἐθνικῆς θλίψιν.

Καὶ ὅταν τέλος τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν δυνεῶν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἐπραγματοποιήθη, ὅταν ὁ στρατὸς του ὃ ἐλευθερωτὴς ἐπρόσθετε νέας ἐπαρχίας Ἑλληνικὰς ὑπὸ τὸ Σχηπτρον του, ὅταν ὁ διαφροστεφὴς στρατηλάτης Υἱὸς του ἀπελευθέρωνε τὴν αἱματοβαμμένην Ἡπειρον, ὅταν ὁ ἴδιος Αὐτός, ὑποβληθεὶς εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους και τοὺς κόπους τῆς νικηφόρου ἐκστρατείας τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰσῆρχετο εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Μακεδονίας, διὰ νὰ ζωπυρώσῃ με τὴν γλυκειάν παρουσίαν του τοὺς ἐπὶ αἰῶνας ὑποδούλους ἀδελφούς μας και νὰ ἐμπνεύσῃ με τὸ χαρακτήριστικόν του ἐκεῖνο χαμόγελον τὴν ἀσφάλειαν και τὸν εὐρησιν, τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν και τὴν ποθητὴν ἐλευθερίαν, ὅταν ὅλος ὁ Ἕλληνικὸς λαὸς γεμάτος ὑπερηφάνειαν διὰ τὸν βασιλέα του και τὸν στρατὸν του, ἀνέμενε τὸ κλεισμένον τῆς εἰρήνης, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐξασφαλίζετο τὸ μέγαλωμα τῆς Ἑλλάδος μας, ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι ἀνέμενον τὴν ἐπάνοδόν Του, διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῶν «ἐν χορδαῖς και τυμπάνοις». Ὅταν ὅλοι ὁμιλοῦσαν διὰ τὸν πανηγυρικὸν ἐορτασμὸν τῆς πεντηκονταετηριδίου του, ποῖος κακὸς δαίμων ἐνέπνευσε τὴν μαρὰν αὐτὴν ἰδέαν εἰς ἓναν ἐπικατάρατον και ἀνιοόρροπον Ἕλληνα νὰ ἐπιβῇ διὰ περιστροφῆς και νὰ δολοφονήσῃ ἀνάνδρου τὸν ἄκακον, τὸν πατρικόν, τὸν μεγάλον Βασίλέα μας, καθ' ἣν στιγμήν ἀκόμη αἰσιόδοξος, ἑλπίστος οὕτω, ἐπλεκεν ὡραία σχέδια διὰ τὰς νέας Ἑλληνικὰς χώρας και ἐγκωμίαζε τὰ κατορθώματα τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου μας, με δικαιολογημένην ὑπερηφάνειαν, τονίζων τὸ μεγάλο μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς;

«Ἀνάθεμα εἰς τὸν ἐθνικὸν δολοφόνον! Κατὰρα εἰς τὸν ἐθνικὸν κακοῦργον! Αὐταὶ εἰνε αἱ φράσεις αἱ ὁποῖαι προφέρονται σήμερον ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα τῶν Ἑλλήνων και θὰ προφέρονται ἐν ὅσῳ ὑπάρχουν Ἕλληνες εἰς τὴν γῆν αὐτήν.

Ὁ λατρευμένος μας Ἄναξ ἀπέθανε πίκτων ὄθμα και αὐτὸς τῆς ἐκστρατείας. Ὁ τελευταῖος πόλεμος ἐκτός ἀπὸ τὰ θύματα τῶν τῶσων γνωστῶν και ἀγνώστων ἡρώων ποῦ ἔπασαν εἰς τοὺς Μακεδονικοὺς κάμπους και τὰ Ἡπειρωτικά βουνά, θάριμψι και τὸ σεπτὸν ὄνομα τοῦ λαοφιλοῦς Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α' τοῦ ὁποῦ τοῦ εὐγενὲς και ἡγεμονικὸν αἷμα ἐβαρε τὸ χῶμα τῆς πρωτεύουσας τῆς Μακεδονίας. Εἶδε τὸ πνεῦμά Του ἀμνηστικόν, ὅπως ἦτο καὶ ὁ ἴδιος ἐπὶ τῇ ζωῇ, νὰ παρακολουθῇ και νὰ προστατεύῃ πάντοτε τὴν Ἑλλάδα, ἣ ὁποία μετ' ὀλίγον θὰ τὸν προτέμνῃ εἰς τὴν ὑστάτην Του κατοικίαν με τὸν βαθύτερον σπαργμὸν καὶ τὴν βαθυτέραν ἐνθουσιασμόν τῆς.

Ζητοῦσα συγγνώμην ἀπὸ τὸν σεπτὸν Του νεκρόν, ποῦ εὐρέθη ἓνα τέκνον τῆς καὶ τοῦ στερήσῃ τὴν πολυτίμω ζοήν, ἀνάξιον νὰ λέγεται Ἕλλην.

Σωτήρης Σκίτης

ΟΛΑ ΠΙΝΘΟΥΝ

Κοντάκια με σημαίες μεσίτοι, μαῦρα παιδιὰ ο' ἐξώστες και βιτρίνες, γλῶσσοι ἡλεκτροκροὶ ποῦ χύνουν θαμπὰ τὸ φῶς τὸν μέρα ἀπὸ τὸ μαῦρο τοῦλι ποῦ τοὺς σκεπάζει, και πρόσκαιρα συνεφασμένα ἀπὸ τὴ θλίψη δείχνουν τὸ γενικὸ και μεγάλο πένθος.

Ὁ κόσμος ἔχει χυθὴ σ' ὅλους τοὺς δρόμους, μὰ νέκρα ὁμοῦ βασιλεύει και μὰ ἐπιβλητικὴ ἡσυχία και κάποτε μόνο σὰν παύσαντα κύμα ἀκούς μίαν ἀθρόβην συζήτησι και τὰ λόγια: — Τὸν καὶ μὲν τὸν Βασίλέα μας ποῖς θὰ τοῦ τῶλεγε! Δὲν καθότανε μετ' τὴν Ἀθήναι, ποῦ ὅπου καὶ ἂν πῆγαινε ἦταν αὐ μετ' σὸ σπῖτι Του.

Πόσες φορές δὲν τὸν εἶδα ξέγναστο ἀπὸ κάθε κακὸ, μετ' στοὺς δρόμους, νὰ ἀσπαστῇ και νὰ παιγνιδίσει με μικρὰ παιδιὰ! Καὶ πόσες φορές ἀκόμη δὲν τὸν εἶδα νὰ πᾶναι συζητήσι με ἀπλοῦς ἀνθρώπους! Ἀγατοῦσε τὸν λαὸ καὶ ὁ λαὸς ἔκρινεν.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος
εἰς ἡλικίαν 19 ἐτῶν, ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἀφίξιν του

Ὅπως καὶ ἔλεγε: «Ἡ ἰσχὺς Μου ἡ ἀγάπη τοῦ Λαοῦ Μου».

Ὁ λαὸς ἀλήθεια τὸν ἀγαποῦσε σὺν καὶ τῇ Πατρίδι. Καὶ ἡ μεγάλη ἀκρίβειος αὐτὴ ἀγάπη φάνηκε τώρα τριτάτω καὶ τετράτατω τὸ πένθος καὶ τὴ λυπὴν μετ' οὗτὴν λαϊκὴ καρδιά. Μέσα ο' ὅλην αὐτὴν ὁμοῦ τὴ μαυρίαν ποῦ ἀπλώνεται βαθυσκοτεινὰ, ἓνας ἥλιος οὐκ εἶχε τῆς ἀχτίδος του, ὃ Νικητὴς Κωνσταντῖνος.

Κι' αὐτὴ ἡ φύσις ἐπένθησε τὸν μεγάλο ὄναρτο.

Ἐνα λεπτὸ μεγάλο μαῦρον σύννεφον ἐπέπλεξε τὸν βαθυκάκωτον οὐρανὸν μας. Καὶ ἡ πικρὴ τῆς αἰσῶς ἐκοιμήθη.

Ἡ Φύσις ἐναρμόζοντο μόνον ὃ χρόνος τῶν κανονίων καὶ ὃ πένθος οὐρανό τῆς καμπάνας ἐφελαν τὸ Νεκρικὸν Τραγῆδι.

Γιάγκος Ἀργυροπούλου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ. — ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ. — ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α' ἐγεννήθη εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Δανίας Κοπενάγην τὴν 12ην (ἢ 11ην ν. ἡμ.) Δεκεμβρίου 1845. Ἐδολοφονήθη ἐν Θεσσαλονίκῃ τὴν 21ν Μαγτίου 1913. Ἐζησεν ἐπομένως 67 ἔτη, 2 μῆνας και 21 ἡμέρας.

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ

Ἀνίχε εἰς τὸν Βασιλικὸν Οἶκον τοῦ Σλέβγκ—Ὀλοσίν—Σόνεμπουργκ (Γκλιξέμβουργ). Ἦτο δευτεροτοκος υἱὸς τοῦ τότε Πρίγκηπος καὶ κατόπιν βασιλέως τῆς Δανίας Χριστιανοῦ 9ου καὶ τῆς βασιλίσσης Λουίζας.

Τὸ ὄνομά του πλῆρες ἦτο «Ποίγκην» τῆς Δανίας Χριστιανὸς Γουλιέλμος Ἀδόλφος Γεώργιος.

Ἐκ τῶν ὀνομάτων τούτων ἐχρησιμοποίησεν ὡς Βασιλεὺς τὸ τελευταῖον.

Διὰ τὴν καταγωγὴν τοῦ Βασιλέως μας ἐδημοσιεύθη ἅμα τῇ ἐκλογῇ του, τῷ 1863, εἰς τὴν εφημερίδα τῆς Κοπενάγης «Berlingske Tidende» ὅθεν τοῦ ἀξίωματι τοῦ τῶν δραγόνων Κ. Λαγκρόν, διὰ τοῦ ὁποῦ οἱ ἀρρογράφοι ἐσημειοῦντο ὅτι οἱ θεμελιωταὶ τοῦ Οἴκου τῶν Γκλιξέμβουργων (εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκε καὶ ὁ Γεώργιος Α') κατήγοντο ἀπὸ τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου, τοῦ ὁποῦ οἱ υἱὸς Ἀνδρόνικος ἐνσημειώθη τὴν Ὑολάνδην, θυγατέρα τοῦ Γουλιέλμου κόμητος τοῦ Μονεφερράτου.

Τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦ ἀρθροῦ ἦτο ὅτι ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος εἶχε τὴν καταγωγὴν του ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Παλαιολόγων.

ΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΤΟΥ

Ὡς τὰ πλείστα τέκνα τῶν ἡγεμονικῶν οἰκογενειῶν, ὁ αἰμνιστος βασιλεὺς μας ἐξετασθεὶς, κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, στρατιωτικῶς.

ἔχει καταταχθῇ εἰς τὸ Ναυτικὸν τῆς ἰδιαιτέρας του Πατρίδος καὶ ἐμαθῆτευσεν εἰς τὴν ναυτικὴν σχολὴν τῶν δοκιμῶν, ὅταν ἐκλήθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος.

Ἐφερε μάλιστα και τὴν στολὴν τοῦ δοκίμου μέχρις οὗ ἔγινε Βασιλεὺς.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

Λόγῳ τῆς ναυτικῆς του παιδείσεως ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἦτο θερμὸς ἐραστὴς τῆς θαλάσσης.

Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας μέχρι τῶν 18 ἐτῶν, ὅτε ἦλθεν εἰς Ἑλλάδα, ἡ ζωὴ του ἐμοιράζετο μετὰ τῶν ἀνακτορῶν και τῶν πολεμικῶν πλοίων.

Καὶ ὡς Βασιλεὺς δὲ κατόπιν δὲν ἀπηνήθη τὴν προσφιλετὴν τὴν θαλάσσαν. Ἠγάπα μέχρι αὐθιγὰς τὰ ταξείδια καὶ ἐκτός τῆς ἐτησίας του ἀποδημίας, συνήθως τὰς ἐορτὰς διήρχετο θαλασσοπολὺς εἰς μικρὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου ἢ εἰς τὸ Ἴονον.

Ἐπέποιο δὲ καὶ ὁ ἴδιος τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς Του νὰ κάμῃ τὴν συγγινικήν αὐτὴν ὁμιολογίαν.

ΤΙ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΣΕ

Ἐγνώτισε τὴν μεσημβρίαν τῆς ἀπαισίας παρελθούσης Τρίτης, εἰς τὸ ἀνάκτορόν του ἐν Θεσσαλονίκῃ, με τὸν κυβερνητικὸν ἐπίτροπον τῶν Σιδηροδρόμων κ. Διαμαντίδην.

Καὶ ἔπαυε εἰς τὴν ὄμιλιν, ὅταν ἦλθε λόγος διὰ τὰς τελευταίας ναυμαχίας, ὃ ἀτυχὴς Βασιλεὺς εἶπε:

— Ἐγὼ ἔκρεπε κατὰ τὰς ναυμαχίας τοῦ στόλου μας νὰ εὐρισκόμην ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ «Ἀβέρωφ». Δὲν θὰ ἐξήρχε γὰρ μένα εὐνοητέραν στιγμὴν, διότι ἐξῆρα ἀπὸ μικρὸ παιδί τὴν θαλάσσαν.

Ὁ κ. Διαμαντίδης τοῦ ἀπήντησε: — Σὺς θαυμάζομεν, Μεγαλειότητε, διὰ τὸ

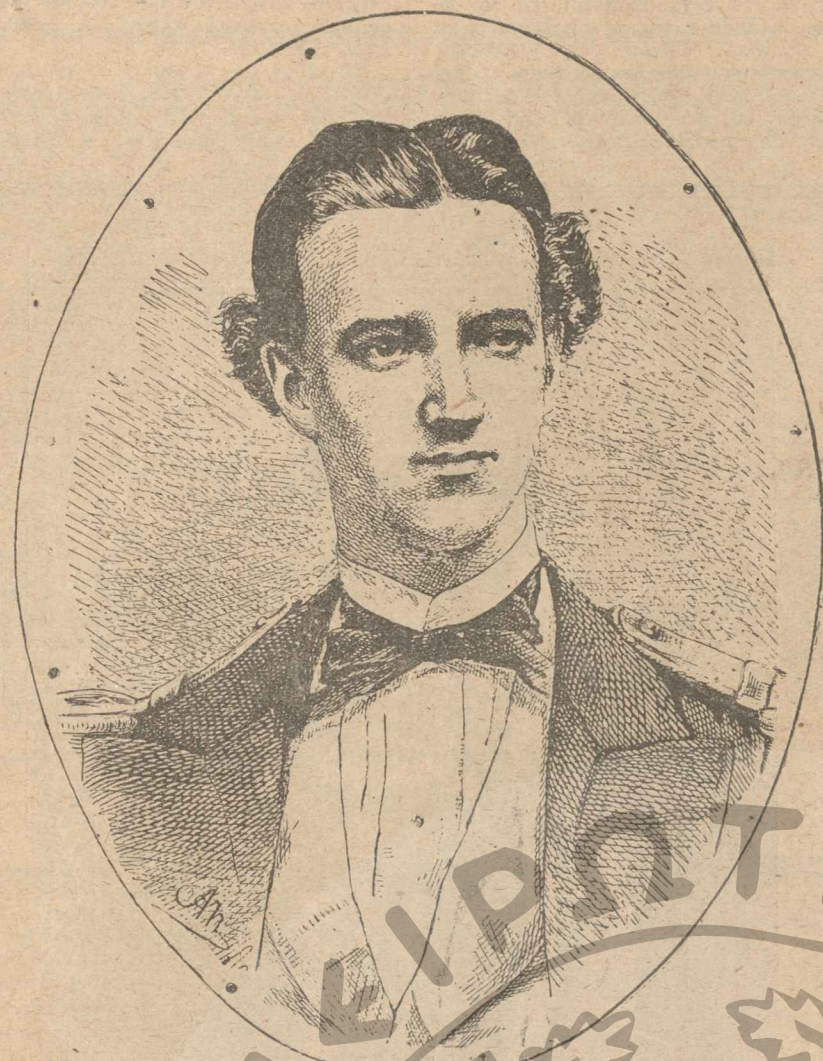
προσωπικὸν θάρρος σας, ἀλλὰ Σὺς θέλομεν μακρὰν τὸν κινδύνον.

Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐπανελάβε γελῶν: — Μὴ φοβεῖσθε. Δὲν με θίγουν ἐμένα αἱ σφαῖραι...

Ἡ Μοῖρα κρυμμένη κάπου ἐκεῖ τὸ ἤκουσε και μετὰ τέσσαρας ὥρας Τὸν διέφυσε.

ΣΧΙΝΑΣ ΚΑΙ ΣΧΙΝΑΣ

Μετὰ τὴν χηρείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου, κατὰ τὸ 1862, καὶ κατόπιν ἀπὸ πολυκαινάντους ἐσωτερικοὺς ἀγῶνας και διαμάχας, ἀντήχσας μίαν φωνὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, τὴν 20ν Φεβρουαρίου 1863.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος
κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν γάμων του (Ἀπρίλιος 1867)

ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΕΞΕΛΕΞΕ

Με τὴν στολὴν τοῦ δοκίμου, ἔφηβος ἀκόμη μόλις 18ετής μετέβη εἰς Λονδίνον διὰ νὰ παραστή εἰς τοὺς γάμους τῆς σεπτῆς ἀδελφῆς του Ἀλεξάνδρας μετὰ τοῦ τότε Πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας καὶ κατόπιν βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου τοῦ Ζ'.

Ὁ Ἑλληνικὸς θρόνος ἐχίρεισε τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην και αἱ Προστάτιδες τῆς Ἑλλάδος Δυνάμεις, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ἀγγλία προσεστάθουν νὰ εὐρυν βασιλέα διὰ τὸ νεαρόν κράτος.

Εἰς τὰς ἀνακτορικάς ἀθροῦσας συνήντησε τὸν Λαὸν Πρίγκηπα ὁ Ἀγγλὸς πρωθυπουργὸς Ἐρρίκος Ἰούαν. Πάμμεστον.

Τοῦ ἤρρετο τὸ ἐξωτερικὸν Του, ἡ συμπεριφορὰ Του, ἡ ἀγχινία Του και ἐν γένει ὁ χαρακτήρ Του.

Καὶ ἀποτόμος ὁ Πάμμεστον συλλαβὸν τὸ σχεδίων του, τοῦ εἶπεν ὀλίγον ἐξαφνὰ:

— Ἐάν, Ὑψηλότατε, σὺς προσεφέραμεν ἓνα βασιλεῖον, δὴ τὸ ἐδέχεσθε;

Ὁ νεαρὸς Πρίγκηψ ἀπήντησεν ἀμέσως: — Τὸ δέχομαι προθύμως καὶ ἀνεν διασχυμῶ.

Αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτον προφορικὸν συμβόλαιον, διὰ τοῦ ὁποῦ οἱ Πρίγκηψ τῆς Δανίας ἐφέρετο πρὸς τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ φωνὴ αὕτη ἐζήτει Βασιλέα, ὑπεστήριξεν ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ εὐρεθῇ Βασιλεὺς

Μ. Σχινᾶς
ὁ πρῶτος προτείνων νὰ
εἴλῃ ὁ Βασιλεὺς

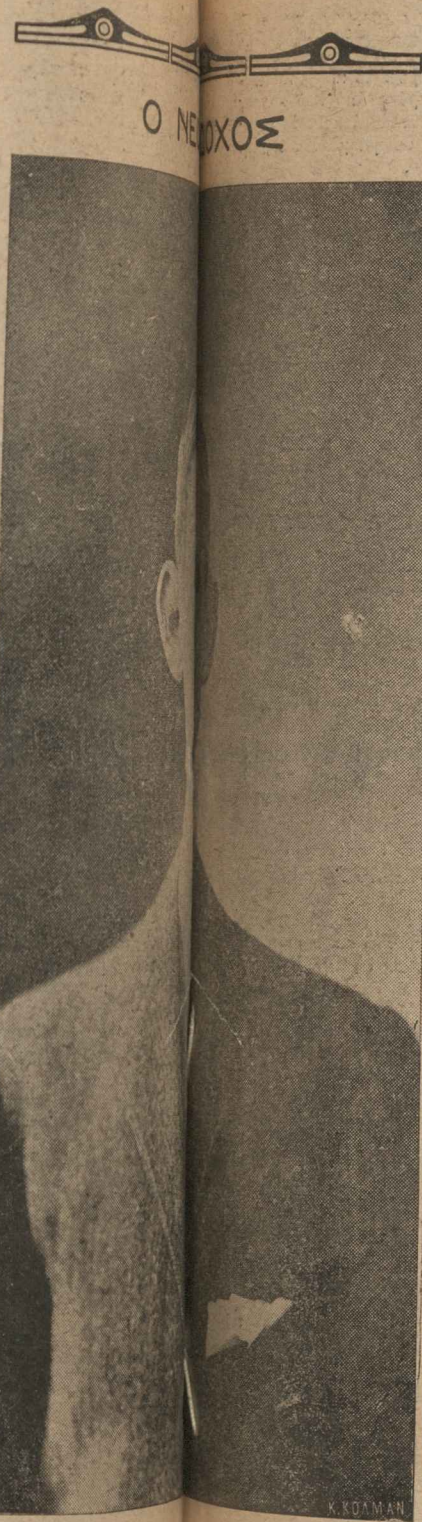
διὰ τὴν χάραν καὶ τὸ ὑπεστήριξε με δύναμιν καὶ ἔαρον.

Ἡ φωνὴ αὕτη ἦτο τοῦ πληρεξουσίου Πρ.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ. — ΤΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ο ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΣ

ΣΟΦΙΑ
Η ΝΕΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

© ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

© ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ *

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 7^{ης} ΣΕΛΙΔΟΣ

Έτσι και ο πατήρ του Χριστιανός και ο αδελφός του, ο άποθανόν Βασιλεύς της Δανίας, περιφέροντο άπροφύλακτοι μεταξύ τού λαού των, ούδεν φοβούμενοι και από ούδεν προφυλασσόμενοι. Αυτό έκαμνε και ο Γεώργιος. Ούτε ήδυνάτο να παραδεχθί όμως να πράξη και διαφορετικά. Έθεσκει φυσικόν να μη προφυλάσσεται από τίποτε γύρω του.

ΠΩΣ ΗΓΑΠΑ ΤΟΥΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΤΟΥ

Σχετικώς με τους συγγενείς του Βασιλέως Γεωργίου αξίζει να παρατηρηθί ότι ήγάπα αυτούς εξαιρετικώς.

Η αγάπη του προς τους συγγενείς του ήτο μεγάλη και ισχυροτάτη.

Δι' αυτό τή ήτο αδύνατον να ζήση ευχαριστήμενος, εάν δεν τους έδωκε τολλάχιον καί έτος. Ένθουσιασμοί δε όταν ήλθον εις τας Αθήνας αί δαδλαί του, δηλαδή ή Βασιλισσα της Αγγλίας και ή Αυτοκράτειρα της Ρωσίας τας υπεδέχθη τότε γεμάτος χαράν. Τας περιποιήθη υπεραδελφικωτάτως. Έσπευσε να τας συστήση με μίαν χαράν σπανίαν χαράν εκδηλουμένην αφθόνως εις τήν μορφήν του.

Αλλά κολ όταν είχε πλησίον τας αδελφάς του πάντοτε διέκρινε κανείς εις τὰ μάτια του μίαν φανεράν χαράν, μίαν γλυκύτητα αγάπης, γλυκύτητα χαρούμενην εκχυλισσάν από τὰ μάτια του. 'Ητο καί τι εξαιρετικά όρώς αυτή ή εκδηλώσις τής αδελφικής αγάπης του Βασιλέως Γεωργίου!

ΕΞΕΔΗΛΩΝΕ ΠΟΛΥ ΤΗΝ ΧΑΡΑΝ ΤΟΥ

Και πάντοτε όμως ο Βασιλεύς Γεώργιος εξέδηλυνε τήν χαράν του αφθόνως.

Εις πάσαν περίστασιν, εις κάθε γεγονός και εις κάθε πράγμα, τὸ όποιον τον ήλχισται, εξέδηλυνε φανερά και άκράτητα τήν χαράν του.

Τήν εξέδηλυνε πολύ.

Αυτό είνε ένα από τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά του Βασιλέως.

Άξιον δε παρατηρήσεως και θαυμασμού είνε και ο τρόπος με τον όποιον ήξευρε να ευχαριστή όλους όσους συναναστρέφετο. Έτσι και μίαν φοράν να έδωκεν ένα άτομον, τὸ έκαμνε τὸσον να ευχαριστηθί από όλίγα λόγια που τὰ έλεγεν, ώστε τὸ άρνε καταγοητευμένον.

Έξευρε να ευχαριστή τους πάντας.

Η ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ ΤΟΥ Χ. ΖΟΡΜΠΑ

Εκτός όμως τούτου, ο Βασιλεύς ήξευρε να διζή όάρους εις όσους όμιλουν μαζί του.

Εγνώριζε με όλους να τηρή τήν απόστασιν και από όλους να είναι σεβαστός, ενώ συγχρόνως ένεθάρρυνε με τον μαγευτικόν τρόπον του κάθε άτομον, τὸ όποιον έδελιχεν έμπρός του.

Και δεν είνε όλίγοι οι παρουσιάζόμενοι εις ένα βασιλέα, οι όποιοι τὰ χάνουν μόλις αρχίζουν να όμιλουν μαζί του.

Πολλάκις μάλιστα συμβαίνει και πολιτικοί άνδρες να τὰ χάνουν μαζί του.

Αλλά εις τας παρουσιάσεις πρό αυτού διαφόρων ατόμων ο Βασιλεύς ήτο άκραντως εύστορος και ευλωπιατικός. Και οι χειρότεροι άνθρωποι ήδυνάτο να παρουσιάζονται εις αυτόν χωρίς να δυσκαρπάζονται και μάλιστα μόλις συνόμιλουν μαζί του συνφιλιώντο!

Ένθουσιασμό τήν πρώτην έμφάνισιν πρό του Βασιλέως τού κ. Ζορμπά.

Τότε άκόμη ο Στρατιωτικός Σύνδεσμος ήτο ισχυρός και ο Βασιλεύς εξέηγηση να ήη τον τότε Πρόεδρον τού Συνδέσμου.

Όρα παρουσιάσεως όρίσθη ή 2α μ. μ.

Ο κ. Ζορμπάς παρουσιάσθη εις τον Βασιλέα, αλλά μη γνωρίζων πως θα τον έδεχάτο.

Η συνεντεύξις εκείνη και ή συνεννόησις υπήρξε θαυμασία.

Ένθουσιασμό δε ότι μετά τήν πρώτην αυτήν συνάντησιν τον δύο άνδρων, ήρώτησα τον Βασιλέα:

— Λοιπόν, Μεγαλειότατε:

— Λαμπρά! Όρα! Έβόχα συνεννοήθημεν! μου άπεκρίθη χαμογελών.

Η ΑΜΗΝΗΣΙΚΑΚΙΑ ΤΟΥ

Η άμνησικακία του Βασιλέως Γεωργίου ήτα καί τι τὸ άφάνταστον.

Δι' αυτόν δεν υπήρχον άνθρωποι. Όλους τους είχε με τὸ καλὸ. Άκόμη δε και τους πολιτικούς, οι όποιοι τὸν έπέτρεψαν, τους έπελάγισαν πάντοτε, ως και τους πάντοτε διατελούντας φίλους του. Διάκρισιν δεν έκαμνε.

Και δι' αυτό έλέγχθη εις τους πολιτικούς μας κύκλους εκείνο τὸ περίφημον:

— Άν θέλεις να σε εκτιμήσῃ ο Βασιλεύς πρέπει να τον βρίσῃς!

Και όμως δεν ήτο έτσι. Ο Γεώργιος είχεν όλους εις τήν αυτήν κλίμακα. Ούτε τους ήδρίζοντας ούτε τους μη ήδρίζοντας. Ελογάριαζε καλλίτερον.

Ακόμη και κατά τήν Έπανάστασιν του Αύγουστου δεν έδειξε μνησικακίαν κατά ούδενός, καίτοι τὸ κίνημα κατ' αρχάς εφάνη ως στραφόμενον κατά τὸν καθεστώτος.

Αλλά ή άμνησικακία του αυτή έσωσε τότε τήν δύσκολον περίστασιν.

Μάλιστα τότε διά να μη πιέζεται από κανένα έστειλεν όλους τους συγγενείς του εις τήν Εύρωπην.

Και έτσι ήτο τελείως ψυχραιμος, διαγυής, λευκός και άμνησικακός. Και με αυτός τας ιδιότητάς του έσωσε τὸ Κράτος κατά τας δυσκόλους του στιγμάς.

Η ΠΡΟΦΟΡΑ ΤΟΥ

Ο Βασιλεύς Γεώργιος δεν κατόρθωσε να προφέρη τελείως τήν Έλληνικήν γλώσσαν. Έν τούτοις όμως τήν ένείκε καλλίστα.

Η προφορά του είχε καί τι τὸ ιδιαιτερον εις τήν προφοράν του Ρ. Οι Δανοί και οι Βόρειοι λαοί εν γένει προσφέρουν τὸ ρ με προφοράν ισχυράν και παγετήν. Έτσι τὸ έπρόφερε και ο Βασιλεύς εις τήν Έλληνικήν γλώσσαν.

Είπε γινόντες εν τούτοις ότι τον έδυσκόλευαν μερικαίς λέξεσι, τας όποιās δεν τας άνευθιμαιο.

Έν τούτοις είχε τήν εύστοφίαν και τήν εύτομότητα όταν δεν εύρισκε μίαν λέξιν να εκφράξῃ τήν αυτήν έννοιαν περιφραστικώς. Με αυτόν τον τρόπον ήδυνάτο να συνεννοείται με όλους, με ανθρώπους πάσης τάξεως, λαμπρά και χωρίς παρεξηγήσεις.

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΜΑ

Τὸ μόνον πράγμα τὸ όποιον έπροσπαθούσε πάντοτε να άποφύγῃ ο Βασιλεύς Γεώργιος ήτο οι έμφύλιοι σφαγασμοί.

Και τὸ έπέτυχε.

Έφροσαιο κάθε έσωτερικήν αίματοχυσίαν. Και χάρις εις τήν αρχήν του αυτήν έσωσε τήν κατάσταση του Κράτους πολλάκις.

Κάποτε δε μου έπε:

— Προτιμῶ να άρξω τον θρόνον, παρά να παρσθὸ μάρτυς αίματοχυσίας εις τὸ Κράτος μου.

Η ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ

Ο Βασιλεύς Γεώργιος ήτο εις άκρον Συνταγματικός. Ποτέ δεν έπραττεν ούτε τὸ ελάχιστον έξω του Συντάγματος.

Ένθουσιασμό πόσα και πόσα συνέδραυν έως ούτομνα τής αγάπης προς τον Βασιλέα, κατέβη έθνοσυνελύσεως. Και τήν έδέχθη τότε κατόπιν τής κοινής αποφάσεως όλων των αρχηγών των κομμάτων, όταν συνήλθον εις τήν ιστορικήν εκείνην σύσκεψιν των Άνακτόρων.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟΥ

Τότε συγχροτηθείσης τής Έθνοσυνελεύσεως άνέγνωσε και τὸ γνωστόν Διάγγελμα του εις τήν Βουλήν.

Έπιστρέψας δε τότε εις τὰ Άνάκτορα, μετά τας ένθουσιώδεις προπομπάς του λαού, εξέδηλυνε πλέον τήν χαράν του άπαρακλύπτως και γελών.

— Πόσον με αγαπά ο λαός μου! έλεγε. Πόσον με αγαπά!

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΕΠΙΡΡΟΑΙ

Σχετικώς με τήν πολιτικήν ικανότητα του Βα-

σιλέως Γεωργίου πρέπει και να σημειωθί και τὸ εξής.

Ο Γεώργιος ήδυνήθη να άποτρέψῃ πάσας τας ξενικάς έπαιροάς εις τήν έσωτερικήν μας πολιτικήν. Επί τής άπωλείας του Όθωνος αί ξένα άνάμεις, δηλαδή αί τότε δυνάμεις: Αγγλία, Γαλλία και Ρωσία άνεμυγνόντο άποκλειστικώς εις τήν έσωτερικήν πολιτικήν τής Ελλάδος, διαφέρονσαι Κυβερνήσεις και δικαιοδοσί. Οσαύτως με τήν σειράν τής, τήν Ελλάδα.

Αυτό ο Γεώργιος ήδυνήθη να τὸ κάμῃ. Κατόρθωσε με τρόπον ν' άπομακρύνῃ από έδω πάσης τούς ξένους πρέσβεις και διπλωμάτας τους έχοντας τοιαύτας κλίσεις και συνθημάτων εις τήν παλαιάν εκείνην κατάσταση.

Και ούτω ή Ελλάδα έγινε άνεξάρτητος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Εις τον Κουμουνδούρον ο Βασιλεύς Γεώργιος είχε μεγάλην ύπόληψιν. Τὸν έστειμα, τον ήγατα και τον έτιμα διά τὸ πνεσμα του και διά τὰς αρετὰς του.

Αλλά πρό πάντων έπειδή ποτέ δεν τον έπιστη. Ποτέ δεν ήθέλησε να πιέσῃ, τον Βασιλέα να πράξῃ καί τι όποιον δεν έθεώρει ο Βασιλεύς όρθόν.

Διά τούτο, αλλά και διά τήν προς αυτόν εκτίμησιν, ο Βασιλεύς Γεώργιος συχνά τον άνευθιμαιο.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΤΟΥ

Περί του Διαδόχου του, νην Βασιλέως Κωνσταντίνου ο Βασιλεύς Γεώργιος έλεγε:

— Ο Διαδόχος πρέπει να μάθῃ να διακρίνῃ τὰ πράγματα. Διά τούτο δε έπιδέχθῃ να ήδυνάμῃ να λείπῃ εξήμισι τὸ έτος, διά να συνειδηθί και ο διαδόχος σιγά-σιγά να διοική. Και πρέπει να μάθῃ έτσι, έπειδή ή διοίκησις του Κράτους μας είνε σπουδαίον, πολύ σπουδαίον πράγμα!

Αυτὰ έλεγεν ο Γεώργιος περί του Κωνσταντίνου.

ΠΩΣ ΕΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ Ο κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

— (Απόσπασμα εκ του λόγου, τον όποιον έσφηνισεν ο κ. Προδπουροός, κατά τήν συνέλευσιν της όης Μαρτίου, άρρίλλον εις τήν Βουλήν εν θάνατον του Βασιλέως).

— Τήν έρχεν ήγερσιν κατ' έξοχήν συνταγματικός. Πλήρης άνεξικακίας, έλημονόνης πάντοτε βασιλικής τας προσωπικές προσερίδας, εις ες ήγαστο αυτόν ή άσκησις των βασιλικών καθηκόντων, και παρέσχεον άμέριστον αίσιση τήν συνδρομήν του εις τους πολιτικούς άνδρας, ος άνετίκρινον έκτοτε εις τήν έμπιστοσύνην αυτού ή νομίμῃς ένδηλουμένην θέλησιν του Έθνους.

Όσοι είχαν τήν τιμήν να συνεργασθώ με αυτόν, γνωρίζουν πόσον άσφαλής ήτο ή κρίσις αυτού επί παντός ζητήματος, οι όποιοι δε ήλθον αυτού σύμβουλοι ήθάνοντο ότι ούδέν ήδυνάτο να εύχρησθαι δι' αυτούς πολυμύτηρον σύμβουλον παρά τον ίδιον αυτόν Βασιλέα.

Τήν ισχύν Του έστήριζεν εις τήν άγνήν τὸν λαό Του, και αυτή δύναται τις να βεβαιώσῃ ότι ούδέποτε έπέλιπε τον άπελθόντα Βασιλέα, ούτε κατά τας περιπετειωδέστερας στιγμάς τής μικρής βασιλείας Του.

Πόσον βαθύ δε ήτο τὸ αδιαπύκτων τοῦτο έσθημα τής αγάπης προς τον Βασιλέα, κατέβη τὸ μέγεθος τής λαϊκής όδηγῃ, επί τή άναγνῆσιν τής συμφροδῆς.

Εύτυχώς ο Βασιλεύς άπέχεσθαι καταστάσεων φιλαρέφες τὸ δένδρον του Βασιλικού Όίκου, έπαιβαυτάτως έφριψε τας ρίζας αυτού επί του Έθνους αδόφρου.

Έθνους και Βασιλικός Όίκος, κινών άγινεως τα βράχιατον πένθος, επί τή άναγνῆσιν τὸν άγαστήν του και δημοφιλεστάτου Βασιλέως και γενάρχη έβόλουσι χωρίζεσθαι άδιαπύκτων ένάντι έξεργασμένοι τας τύχας τής νέας Ελλάδος.

Τήν άνησυχίαν δε, ήν δοκίμαζε τὸ Έθνος, διπαστερείται, εν μέσω τούτων κρίσεων περιστασιας Βασιλέως τούτον συνετό και τούτον πολυμύτηρον έπαιβας ή βαθεία πεποίθησις, ότι ο νέος Βασιλεύς Κωνσταντίνος, όστις διά των πολυμύτων έφελών του ήρρίμην έμεγαλυνε τήν Ελλάδα και έκείνη αυτὴν με τήν άγνήν τής στρατιωτικής έθνης, ή έδωχῆσθαι αυτήν διά στελεχῆς χωρίς και εις τους καλλινίκους άγόνους τής ειρήνης.

Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΑΣ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ. — Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ. — Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΟΥ

Ο νέος Βασιλεύς μας ο όποιος εκλήθη από τήν Θείαν Πρόνοιαν να άνέλθῃ εις τὸν Έλληνικόν Θρόνον υπό τοιαύτας μεγάλας περιστάσεις δι' ολόκληρον τὸ Έθνος, έλεγε ως παιδαγωγόν τον άποθανόντα Γερμανόν Δύντερ. Έν γένει ή στρατιωτική του εκπαίδευσις ήτο Γερμανική. Είπε βέβαιον μάλιστα ότι ο Κάιζερ αισθάνεται δι' αυτόν ιδιαιτέρως όλας λαρείαν τήν όποιαν δεν άρνείε καμμίαν εκκαίριον χωρίς να τήν εκδήλώσῃ. Ιδίως κατά τὸ χρονικόν διάστημα κατά τὸ όποιον ούτος μεταβίβη εις τήν Γερμανίαν. Πολλὰς φωτογραφίας κυκλοφοροῦν εις τήν Εύρωπην, αί όποιαι δείκνυν τον άυτοκράτορα τής Γερμανίας Γουλιέλμον και τον Βασιλέα των Έλλήνων Κωνσταντίνον τον ΙΒ' εις μίαν «parfaite intimité». Είς μίαν μάλιστα εξ αυτών ο Κάιζερ άγκαλιάζει με άγάπην τον Βασιλέα μας.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ

Ό νέος μας Βασιλεύς φημιζεται διά τήν γενναίότητά του. Όχι μόνον τήν γενναίότητα τήν όποιαν έπέδειξεν εις τὰ πεδία των μαχόν τον παρόντος πόλεμον και τής όποιας μαρτυρες είνε χιλιάδες άξιοματικοί και στρατιώται μας, όχι μόνον τήν γενναίότητα, ή όποια τον έκαμε συχνά να εκτίθεται εις τήν πρώτην γραμμήν του πυρός, και ή όποια τον έκαμε να ριζοκινδυνεύσῃ τήν πολύτιμον ζωήν Του εις τήν Μακεδονίαν και τήν Ήπειρον, αλλά διά τήν άτομικήν γενναίότητα.

Είπε περὶ τὸν υποδότη να τονίσω ότι όλοι οι Έλληνες ήρώτησαν και ιδιαιτέρως Αιόες ο όποιος καλείται τώρα να διευθύνῃ τας τύχας του Έλληνικού Έθνους, όμιλουν τήν γλώσσαν μας καλλίτερον και από τους Έλληνας, χωρίς τήν παρρησιώτεράν προφοράν. Η Έλληνική γλώσσα ήτο ή μητρική και δι' αυτής ήδυνήθη τας πρώτας έντυπώσεις τής ζωής Του. Αυτὴ τον συνέδεσε με τήν Πατρίδα του, με τὸ μυστήριον εκείνο ποῦ κατορθώνει να δειν αυτή τον καθένα ποῦ τήν κατέχει παιδιόθεν και με τὸ μυστήριον εκείνο ποῦ κατορθώνει επί τόσους αιώνας να διατηρήσῃ μεγάλην τήν Έλληνικήν Φυλήν, άνάμεσα από τὸς σαρτρικίας, περιπετειάς και κινδύνους.

ΑΙ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ

Η Έλληνική άνατροφή του δεν εκδηλούται μόνον διά τὸν συναισθηματικόν και τὸν πόνον φρονήματον του αλλά και διά των παραμικρών του προτιμήσεων εις τήν καθημερινήν ζωήν, αί όποιαι κάποτε δύνανται να χαρακτοποιήσιν άσφαλότερον ένα άτομον.

Ο Βασιλεύς μας ποτέ δεν ήγχαριστέτο ούταν ήναγχεσθαι να παρακαθήσῃ εις γεῦμα του όποιον τὸ μεν συνίστατο από Εύρωπαϊκά φαγητά. Αυτό, προς μεγάλην του λύπην συνέβαινε εις τὰ Άνάκτορα του Πατρός Του καθως συχνά και εις τὰ ιδία Του Άνάκτορα διὰ και ή νέα Βασιλισσα έχει μεγαλειέραν προτίμησιν προς τήν Εύρωπαϊκήν κουζίαν.

Ο καθές λοιπόν φαντάζεται με πόσην ευχαρίστησιν τρώγει όταν δοθῇ εις αυτόν εύκαίρια τὸ μεν να συνίσταται από Έλληνικά φαγητά.

Μου έλεγε ένγενής δέσποιν, σύγγυος άνωτέρου μας διακεκριμένου άξιοματικού, τής όποις τήν τρώει έν τιμωρήν ή Αυτὸς Μεγαλειότης, ότι λατρεύει τὸ «κρέας με τὰ φασόλια», τὸ «ντιέρι πλάφι» και άλλας ιδιαιτέρας τὸ καίμαϊ.

Κάποτε εις τήν Λάρισα ενά καλοκαίρι έπειδή ή άνωτέρω Κυρία έγνώριζε πόσον αγαπή τὸ καίμαϊ έστρέψε προς προμήθειάν του. Δυστυχώς ή άνεύρεσις του ήτο πολύ δύσκολος εις τούτῳ έποχῃ και μετά μεγάλον κόπον κατορθώσῃ ν' ανακλήσῃ τον τελευταίον γέφυμα ποῦ είπε παραμείνῃ άκόμη εις τήν Λάρισα, εν όποιον άνέθεσε τήν άνακλήσιν του καίμαϊ, τὸ όποιον επί τέλους εύρέθη.

Ο Βασιλεύς καθὸς και ο άδελφός του πρίγκηπ Νικόλαος τὸ έφαγαν με μεγάλην όρεξιν, ή δε οικοδόποινα ένευσεν εις τον σεργιόδρον να προσεγγί και εκ δευτέρου.

Αλλά ο Άχιλλέας, ο πιστός θαλαμηπόλος του Βασιλέως μας, ο όποιος τον παρηκολούθησε και εις τὸν άτυχή πόλεμον του 97, καθως και εις τὸν ένδοξον παρόντα πόλεμον δεν συγκατετίθετο να έπιτρέψῃ τὸ εκ δευτέρου σεργιόμα του καίμαϊ, διότι τούτο απαγορεύεται από τήν ανακτορικήν έθιμοτυπία. Η οικοδόποινα όμως όχι μόνον ένίκησεν, αλλά έθριάμβευσεν ήμπορεί να πῇ κανείς, διότι εις τήν πρότασιν τής να επαναληφθῇ εκ τρίτου τὸ σεργιόμα του ίδιον dessert, έσπευσαν ν' άπαντήσουν καταπρακτικώς Βασιλεύς (Διάδοχος τότε) και Πρίγκηπ.

Κατά τήν έκστρατείαν του παρόντος πολέμου, πλειστάκις δηγοῦνται άρηνε τὸ παρατιθέμενον εις αυτόν τραπέζι διά να όπάτῃ να συμφάγῃ μετά των εὐχόνων τὸ αγαπημένον Του «ατληνάντερο».

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ

Ό νέος μας Βασιλεύς φημιζεται διά τήν γενναίότητά του. Όχι μόνον τήν γενναίότητα τήν όποιαν έπέδειξεν εις τὰ πεδία των μαχόν τον παρόντος πόλεμον και τής όποιας μαρτυρες είνε χιλιάδες άξιοματικοί και στρατιώται μας, όχι μόνον τήν γενναίότητα, ή όποια τον έκαμε συχνά να εκτίθεται εις τήν πρώτην γραμμήν του πυρός, και ή όποια τον έκαμε να ριζοκινδυνεύσῃ τήν πολύτιμον ζωήν Του εις τήν Μακεδονίαν και τήν Ήπειρον, αλλά διά τήν άτομικήν γενναίότητα.

Όλοι ένθουσιάζον λόγου χάριν ένα νόμον, τον όποιον έόυστησεν ως Άρχηγός του Στρατού να υφιστάσῃ εις τήν Βουλήν, σχετικόν με τους υποξίωματικούς. Οι ύποξίωματικοί τότε έσταίονταν οχρόν διότι εύρισκον ότι άδικούνταν από τον νόμον.

Ο Βασιλεύς πεπεισμένος ότι ο νόμος ήτο σωστός και δικαίος, επέμενε να υφιστάσῃ. Είς μάλιστα έμεσολάβησαν πλειστον άξιοματικοί διά να τον πείσουν να μὴν έπιμένῃ. Όταν τὸν υπέδειξαν μάλιστα έμμέσως ότι τὸ μέτρον αυτό ήτος γίνῃ αίτία μεγάλων δυσκαρσιών εις τας τάξεις των ύποξωματικών, οτιένεν εν τή όργῃ των δύναται να ποροῦν εις παραγματικόν στασιασμόν. Ο Βασιλεύς άπότηνησεν:

— Είπε περὶ τὸν να έπιμένετε. Κανείς δεν ήμπορεί να μου άλλῇ τήν πεποιθήσιν.

Τέτοια θέλησις, τέτοια πεποίθησις εις τας ιδέας Του, τέτοια δύναμις χαρακτικής, άσυνείδητος αία τούς Έλληνες τής τότε εποχῆς, δεν ήτο δυνατόν παρά να παρεξηγηθῇ και να μορφώσουν τήν γνώμην πολλοί ότι ο Διαδόχος είνε πεισιμάρτης.

Ναί, έδειχνε πείσμα διότι έπρεπεν ότι ή γνώμη του ήτο ή μόνη ή όποια έστηρίζετο εις κάποιαν βάση. Εάν όμως εύρισκετο κανείς να τὸν υποδείξῃ μίαν δευτέραν γνώμην καλλίτεράν τής ιδιῆς Του έσπευσε πάντοτε να τήν άποδεχθῇ.

Η καλώςήν του επίσης είνε άφάπταστος. Πολλοί άξιοματικοί τήν έγνώριζον καί τήν έξεμεταλλεύοντο. 'Ητο άδύνατον να μὴ κλονισθῇ εις όποιαδήποτε παραλήρην άξιοματικού και να μὴ τὸν παροξύνῃ τας εύκολίας τας όποιας τὸν έξηγοῦσιν.

Η ελικρινεία Του δεν έχει όρια, και εξ αυτού και ή μεγάλη του εύπιστία. Είπε άδύνατον να φαντασθῇ ότι ύπόλογον άνθρωπος ψευδομένο εις τον κόμον δια τον ένα ή τον άλλον λόγον. Δι' αυτό με τήν μεγαλειέραν εγκολών έπιστευσεν ότι τὸν άνέφερον.

Η άμνησικακία του επίσης άμύλαται με τήν άμνησικακίαν του άειμνήστου Πατρός Του. Αυτὴ τον έκαμε να λημονήσῃ όλο τὸ παρελθόν και να μὴ κρατηθῇ διά κανένα ποῦ τον έπείκαγε τήν παραμικροτέραν κακίαν. Αποδείξις τούτου είνε ότι εις τὸν Έπιτελεσιν Του όχι μόνον διετήρησε πολλούς επαναστάτας άξιοματικούς, αλλά τους ένεισευθύη και τας σημαντικώτερας θέσεις.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Διά τήν στρατηγικήν του ικανότητα δεν θα όμιλήσιν ιδιαιτέρως διότι είνε πλέον κοινώς γνωστόν.

γνωστόν» ότι ο νέος μας Βασιλεύς άνεδείχθη εις τον τελευταίον πόλεμον ένας από τους μεγαλειότερους στρατηγούς. Άρκεί μόνον να σημειωθῇ ότι ή άλωσις των Ιωαννίνων, ή όποια έστοίχισε πρό αυτού τόσας άπολείας και τόσον αίμα, κατορθώθη ύπ' αυτού έντός όλίγων μόνον ήμερών. Τὸ στρατηγικόν Του σχέδιον ήτο τὸσον μεγαλοφύς εις σύλληψιν και έκτέλεσιν, ώστε δικαίως κατέπληξεν όλον των στρατιωτικόν τής Εύρώπης κόμον και δικαίως έκαμε τον Γάλλον άκολουθον να τὸν όνομάσῃ χείρ d' οργε στρατηγικής τέχνης.

Η αυταπάνησις Του επίσης, ή όποια έκαμε να όρκίζονται εις τὸ όνομά Του όλοι οι στρατιώται του, ήτο άπαράμιλλος. Ός στρατηγείον του πάντοτε εξέλεγεν ένα άγχιόνα ή μίαν ακινήν διά να εύρισκεται πάντοτε πλησίον των πολεμικών κινήσεων, και υπεβάλλετο εις τας ατάς στερεόσις εις τας όποιās υπεβάλλετο και όλος ο στρατός Του. Κάποτε του έπροσφεραν δύο κοτόπουλα, έπειδή όμως έγνώριζεν ότι ο στρατός δεν είχε τίποτε να φάγῃ εκείνη τήν ήμέραν, τὰ έπέταξε με άγανάκτησιν και έμεινεν έντελὸς νηστικός.

Όταν έφθασεν εις τήν Προβέξαν έπεσεκρήφῃ χωρίς να είδοποιήσῃ τὸ Νοσοκομείον και είδεν εις μίαν αίθουσαν στρωμένο τραπέζι, με όλα τὰ άναγκαία ενός καλού γεύματος. Ερώτησε λοιπόν διά ποίους είνε στρωμένο τὸ τραπέζι και τὸν άπήνησεν ότι είνε διά τας κυρίας νοσοκόμους και διά τους ιατρούς άξιοματικούς.

Είπε, ντροπή είνε, να τρώγουν όλοι εδώ ενώ ο στρατός μου έχει έξω υποβάλλεται εις όλες τας κακουχίας και τας στερεόσις. Και καταγανακτισμένος άστράψε τὸν τραπεζομαζήτη καί έπέταξε κάτω, σ

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ